

FROM THE PASTOR'S DESK

Sunday, April 14, 2019

Dear parishioners and friends,

On behalf of my mother and the entire Le family, I want to thank you for your many words of consolation, and for the many prayers and Masses you have offered at the death of our beloved Dad John Tam Le. Here is the English version of my homily for my Dad.

In the last two days, many groups visited and prayed for my Dad. At the end of their visits, the groups' representatives said a few words of consolation and thanked my Dad for giving the Church a priest. And then they said kind words about me. I told myself: Wait a minute, usually I hear those kind words in eulogies for the deceased, and here I'm still alive. But then I see their point. Their end-goal is to thank God for my Dad. As Bishop PJ McGrath usually says, "Vocation came from family". Yes, God called me to the priesthood. But God did so through the Church and family. The ones who planted the seed of priestly vocation in me were the ones who raised me. They are my Mom and Dad. And they have done so through their witness. As Pope Saint Paul VI said in *Evangelii Nuntiandi* in 1975, "Modern man listens more willingly to witnesses than to teachers, and if he does listen to teachers, it is because they are witnesses." Before 1975, my Dad sometimes traveled for work in military helicopters and jeeps with American personnel. A neighbor of ours saw that and kept in mind. After the Fall of Saigon, my Dad was accused as an agent who worked for C.I.A. The local government called him to their office. However, they couldn't find any evidence. Well, I have to admit that my Dad is really a C.I.A., not an agent for Central Intelligence Agency but he was a "Catholic in Action".

A man of deep faith. My Dad became an orphan at his young age, but he didn't lose all love. He found love in God and the Blessed Mother. In return, God rewarded him abundantly for his choice. My Dad knew that it is not easy to follow Christ all the way to the end. A Christian can't say that he is strong enough to walk alone on his feet. Actually, it is impossible for a Christian to walk alone. He must follow Christ to be called a Christian. So my Dad relied on God's grace. He gained strength and guidance through Mass and personal prayers. He always saw what he had as God's blessings. God blessed him to honor his parents and care for them. God blessed him to choose right path at young age. God blessed him with guidance to do kind and just things for others. God blessed him with strength to build and keep his family together. God blessed him to be a good family man. With him, God is first and family second. God blessed him to be a peaceful man as he had no enemy and no hatred. God blessed him with optimism and humor, even in difficult time. God blessed him to counter problems with solutions. As St. Francis, he practiced "Where there is hatred let me bring your love". God blessed him to keep his faith all the way to the end. All of these blessings and many more were possible because every day he chose and trusted in God. Lastly, God blessed him to die in peace, with his priest son by his side. He began his journey with faith and he finished his journey with faith. Isn't it beautiful?

Last but not least, my Dad believed in God's mercy. He saw that all blessings came from God's mercy. He once told his children, "You are good children... number 1... But that wasn't the fruit of my labor. It's all from God's blessing. Without Him, I can do nothing." He also knew that, though he tried hard to be a good Catholic in his life, he did so imperfectly. I'd like to echo what Father Paul Scalia said in his Dad's funeral homily: "We thank God for his goodness to Dad, as is right and just. But we also know that, although Dad believed, he did so imperfectly, like the rest of us. He tried to love God and neighbor but, like the rest of us, did so imperfectly. He was a practicing Catholic – 'practicing' in the sense that he hadn't perfected it yet; or, rather, Christ was not yet perfected in him. And only those in whom Christ is brought to perfection can enter heaven. We are here, then, to lend our prayers to that perfecting, to that final work of God's grace, in freeing Dad from every encumbrance of sin."

Have a blessed Holy Week!

Fr. Justin T. Le

Pastor

THƯ CHA CHÍNH XỨ

Chúa Nhật, ngày 14 tháng 4 năm 2019
Kính thưa Quý Cụ, Quý Ông Bà và Anh Chị Em,

Tôi xin đại diện cho Má tôi cùng các anh chị trong gia đình xin chân thành cảm ơn anh chị em đã thăm viếng, phân ưu, cầu nguyện, xin Lễ, và tham dự các Thánh Lễ cầu nguyện cho Ba tôi là Ông Cố Gioan Baotixita Lê Trung Tâm. Dưới đây, tôi xin chia sẻ với anh chị em bài giảng trong Thánh Lễ An Táng cho Ba tôi.

Trong hai ngày qua, nhiều đoàn thể đến thăm viếng và cầu nguyện cho Ba tôi. Cuối giờ thăm viếng, các vị đại diện mỗi cộng đoàn hay đoàn thể lên nói lời phân ưu và cảm ơn Ba tôi vì ông đã cống hiến cho Giáo Hội một linh mục. Rồi họ nói toàn là những lời tử tế về tôi. Ngồi phía dưới nghe, tôi tự hỏi: Chuyện gì đây? Thường thì tôi hay nghe những lời đẹp đẽ trong các bài diếu văn dành cho người quá cố, còn đang này tôi còn sống đây mà. Nhưng rồi tôi nhận ra ý họ muốn nói. Mục đích chính là để tạ ơn Chúa cho Ba tôi. Như Đức Giám Mục Giáo Phận Patrick J. McGrath thường nói: “Ôn gọi đến từ gia đình”. Đúng là Chúa đã gọi tôi làm linh mục. Nhưng Chúa gọi qua ngõ giáo xứ và gia đình. Những người gieo trồng hạt giống ơn gọi linh mục trong tôi chính là những người đã sinh và nuôi nấng tôi. Đó là Ba Má tôi. Và họ đã gieo trồng qua chính đời sống chúng ta. Như Thánh Giáo Hoàng Phaolô VI có nói trong Thông Điệp *Evangelii Nuntiandi* vào 1975: “Con người thời nay thích nghe các chứng nhân hơn là nghe lời các thầy dạy, và giả như họ có nghe lời các thầy dạy thì bởi vì các thầy dạy đó là những chứng nhân.” Trước năm 1975, Ba tôi đôi khi đi công tác bằng trực thăng hay các xe jeep của quân đội, cùng với người Mỹ. Có người lảng giềng nào đó để ý chuyện đó. Thế là sau khi Sài Gòn thất thủ, Ba tôi bị tố và cáo buộc là người làm cho C.I.A. của Mỹ. Chính quyền địa phương gọi Ba tôi lên làm việc. Tuy nhiên, họ không tìm ra được bằng chứng nào cho cáo buộc đó. Thật ra, tôi phải thú nhận rằng Ba tôi thiệt tình là một C.I.A., nhưng không phải là điệp viên cho Cơ Quan Tình Báo Hoa Kỳ, nhưng là một “Catholic in Action” (tạm dịch là Người Công Giáo Sống Đạo).

Người có đức tin mạnh mẽ. Ba tôi mồ côi cha mẹ khi tuổi còn niên thiếu, nhưng ông không mất hết tình thương. Ông tìm ra tình thương nơi Chúa và Đức Mẹ. Bù lại, Chúa ban thưởng cho ông dồi dào vì sự lựa chọn niềm tin của ông. Ba tôi biết rằng theo Chúa đến cùng là chuyện không dễ chút nào. Người Kitô hữu không thể nói rằng họ đủ mạnh để bước đi một mình. Mà thật ra là điều không tưởng khi nói rằng người Kitô hữu đi được một mình. Họ phải theo Đức Kitô thì mới được gọi là Kitô hữu. Cho nên Ba tôi luôn trông cậy vào ơn thánh của Chúa. Ông tìm được sức mạnh và soi sáng qua việc tham dự Thánh Lễ và siêng năng cầu nguyện. Ông luôn thấy những gì mình có đều là hồng ân Chúa ban. Chúa chúc phúc cho ông biết thảo kính cha mẹ và chăm sóc cho cha mẹ. Chúa chúc phúc cho ông đi đường ngay nẻo chính khi vào Sài Gòn lập nghiệp. Chúa chúc phúc cho ông biết làm những việc tử tế và công bình cho người khác. Chúa chúc phúc cho ông có đủ nghị lực để xây dựng và vun đắp mái ấm gia đình. Chúa chúc phúc cho ông luôn sống cho gia đình. Với ông, Chúa trên hết, sau đó là gia đình. Chúa chúc phúc để ông trở thành con người hoà bình, nhờ đó mà ông không có ai là thù và trong lòng cũng không oán ghét ai. Chúa chúc phúc cho ông có tinh thần lạc quan và óc khôi hài, ngay cả trong những lúc khó khăn. Chúa chúc phúc cho ông sống hiền hoà và không đáp trả những ai làm tổn thương ông. Như Thánh Phanxicô dạy, ông sống “đem yêu thương vào nơi oán thù”. Chúa chúc phúc cho ông biết giữ đức tin đến cùng. Tất cả những phúc lành này và còn nhiều phúc lành khác nữa đã đến với ông vì mỗi ngày ông luôn chọn và tin tưởng vào Chúa. Sau hết, Chúa chúc phúc cho ông yên nghỉ trong bình an, có người con linh mục ở kề bên, lo cho ông những Nghi Thức đầy đủ. Ông đã khởi đầu hành trình dương thế với đức tin và hoàn tất hành trình dương thế với đức tin. Còn gì đẹp bằng phải không?

Có một điều quan trọng là Ba tôi luôn tin tưởng vào lòng thương xót của Chúa. Ông nhìn thấy những hồng ân mình có thì cũng do bởi Chúa xót thương mà có. Có lần ông nói với các con: “Mấy đứa con của ba rất ‘hết xảy’ – ‘số 1’. Nhưng không phải do ba làm đâu... do Chúa Mẹ làm hết... chứ ba làm gì được.” Ông cũng biết rằng, dù cả đời ông cố gắng sống làm một người Công Giáo tốt lành, ông cũng nhận ra mình cũng yếu đuối và bất toàn. Tôi xin mượn lời của Cha Paul Scalia đã chia sẻ trong bài giảng Lễ An Táng của Ba của cha: “Chúng ta tạ ơn Chúa vì đã luôn nhân lành đối với Ba, theo đúng lẽ công bình. Nhưng chúng ta cũng biết rằng, dù Ba tin tưởng vào Chúa, Ba đã sống niềm tin đó một cách không trọn vẹn, như tất cả chúng ta. Dù ông đã cố gắng mến Chúa và yêu người, như chúng ta, nhưng ông đã làm điều đó không trọn vẹn. Ông làm một người Công Giáo sống đạo qua những hành động cụ thể. Nhưng dĩ nhiên là không trọn vẹn. Đức Kitô chưa có hoàn thiện trong con người của ông. Mà chỉ có những người mà Đức Kitô làm cho hoàn thiện thì mới được vào Nước Trời. Cho nên chúng ta qui tụ nơi đây là để cầu nguyện cho sự hoàn thiện đó, để với ân sủng Chúa ban, Ba sẽ được giải thoát khỏi mọi tội lỗi vì yếu đuối con người.”

Cầu chúc anh chị em một Tuần Thánh bình an
Lm. Giuse Lê Trung Tường

MENSAJE DE NUESTRO PÁRROCO

Domingo 14 de abril, 2019

Queridos feligreses y amigos:

En nombre de mi madre y de toda la Familia Le, quiero agradecer a todos ustedes por sus condolencias y por las numerosas oraciones y Misas ofrecidas por el fallecimiento de nuestro querido padre John Tam Le. Lo siguiente es la versión en español de mi homilía en la Misa Funeral de mi papá.

En los pasados dos días, muchos grupos vinieron y oraron por mi papá. Al final de sus visitas, los representantes de los grupos expresaron palabras de consuelo y agradecieron a mi papá por haberle dado un sacerdote a la Iglesia y luego expresaron palabras amables sobre mí. Me dije a mí mismo: espera un momento, generalmente escucho esas palabras amables y elogios para los difuntos y yo estoy aquí vivo. Pero luego comprendí lo que trataban de decir. Su finalidad era agradecer a Dios por mi papá. Como suele decir el obispo Patrick McGrath: “la vocación viene de la familia”. Sí, Dios me llamó al sacerdocio, pero lo hizo a través de la Iglesia y la familia. Los que plantaron la semilla de la vocación sacerdotal en mí fueron los que me criaron. Ellos son mi mamá y mi papá, y lo han hecho a través de su testimonio. Como dijo el Papa San Pablo VI en *Evangelii Nuntiandi* en 1975: “El hombre moderno escucha con más gusto a los testigos que a los maestros, y si escucha a los maestros, es porque son testigos”. Antes de 1975, mi padre a veces viajaba por cuestiones de trabajo en helicópteros militares y jeeps con personal estadounidense. Un vecino nuestro lo sabía. Después de la caída de Saigón, mi padre fue acusado como agente de espionaje para la C.I.A. Las autoridades locales lo llamaron a sus oficinas; sin embargo, no pudieron encontrar ninguna evidencia. Bueno, debo admitir que mi padre era realmente un agente de la C.I.A., no un agente de la Agencia Central de Inteligencia, sino que era un “Catholic In Action” (“Católico en Acción”).

Un hombre de profunda fe. Mi papá quedó huérfano a corta edad, pero no perdió todo el amor; él encontró el amor en Dios y en la Santísima Virgen María. A cambio, Dios lo recompensó abundantemente por su elección. Mi papá sabía que no era fácil seguir a Cristo hasta el final. Un cristiano no puede decir que es lo suficientemente fuerte como para caminar solo sobre sus pies. En realidad, es imposible que un cristiano camine solo, debe seguir a Cristo para ser llamado cristiano. Así que mi papá confió en la gracia de Dios. Ganó fuerza y guía a través de la Misa y oraciones personales. Él siempre vio lo que tenía como bendiciones de Dios. Dios lo bendijo para honrar a sus padres y cuidarlos. Dios lo bendijo para que escogiera el camino correcto a una edad temprana. Dios lo bendijo con orientación para hacer cosas buenas y justas para los demás. Dios lo bendijo con fuerza para construir y mantener una familia unida. Dios lo bendijo para ser un buen hombre de familia. Para él, Dios era el primero y luego la familia. Dios lo bendijo para que fuera un hombre pacífico, ya que no tenía enemigos ni odio. Dios lo bendijo con optimismo y humor, incluso en tiempos difíciles. Dios lo bendijo para contrarrestar los problemas con soluciones. Igual que San Francisco, él practicó: “Donde hay odio, déjame llevar tu amor”. Dios lo bendijo para mantener su fe hasta el final. Todas estas bendiciones y muchas más fueron posibles porque cada día elegía y confiaba en Dios. Finalmente, Dios lo bendijo para que muriera en paz, con su hijo sacerdote a su lado. Comenzó su viaje con fe y terminó su viaje con fe. ¿No es esto hermoso?

Por último, pero no menos importante, mi padre creía en la misericordia de Dios. Supo que todas las bendiciones vinieron de la misericordia de Dios. Una vez les dijo a sus hijos: “Ustedes son buenos niños ... número 1 ... pero ese no fue el fruto de mi trabajo, todo eso vino de Dios. Sin Él, no hubiera podido hacer nada”. También sabía que, aunque se esforzó por ser un buen católico, lo hizo de manera imperfecta. Me gustaría hacer eco de lo que dijo el Padre Paul Scalia en la homilía del funeral de su padre: “Agradecemos a Dios por su generosidad con papá porque es justo y necesario. Pero también sabemos que, aunque papá creía, lo hacía imperfectamente, como el resto de nosotros. Él buscaba amar a Dios y al prójimo, pero como el resto de nosotros lo hacía imperfectamente. Era un católico practicante: “practicante” en el sentido de que no era perfecto. O, mejor aún, de que Cristo aún no le había hecho perfecto. Y sólo aquellos a quienes Cristo perfecciona pueden entrar en el cielo. Estamos pues aquí para elevar nuestras oraciones por ese perfeccionamiento, por esa obra final de la gracia de Dios, y para liberar a papá de toda carga de pecado.

¡Que tengan una Semana Santa bendecida!

Rev. Justin T. Le

Párroco